

[Trier.]

Det blev undersøgt, hvor mange af Ulykkesilfældene der kan henføres til de forskellige Aarsager. Der var godt halvandet Hundrede Ulykkestilfælde, og heraf viste det sig, at 11 maaske kunde henføres under grov Uagtsomhed, men jeg maa dog sige, at 4 af dem vedrørte Børn under 10 Aar, som jo egentlig ikke har ret meget med Hakkelsemaskiner at gøre. Og hvad de 7 andre Tilfælde angaar, var der i nogle af dem, det indrømmer jeg, Tale om saa grov Til sidesættelse af al Forsigtighed, saasom at stikke Fingrene ind under Skærmen for at more sig o. s. v., at de vilde falde ind under grov Uagtsomhed.

Det var de 11 Tilfælde. I de 27 Tilfælde var Maskinen fuldkommen i Orden, og man kan altsaa ikke sige andet end, at de faldt ind under de hændelige Ulykkestilfælde; men i 120 Tilfælde var Maskinen ikke i forskriftsmæssig Orden, med andre Ord: i det store Flertal af disse 120 sidste Tilfælde har der utvivlsomt foreligget det, vi kalder retsstridig Skadetilføjelse fra Arbejdsgiverens Side, fordi han ikke har holdt sine Ting i Orden.

Nu er det ikke mit Ønske, at vi skulde rejse en Række Retssager mod Arbejdsgiverne, fordi de ikke ustandselig passer paa, og fordi de viser Uagtsomhed; men naar vi er lemfældige overfor Arbejdsgiverne, saa kan vi ikke være særlig strenge overfor Arbejderne, naar de udviser Uagtsomhed.

Loven af 1898 gik jo ud paa at udvide Ansvar for retsstridig Skadetilføjelse til Ansvar for hændelig Skadetilføjelse, men samtidig med, at Arbejdsgiverne fik dette Ansvar for den hændelige Skadetilføjelse, slap de reelt for en stor Del af deres Ansvar for retsstridig Skadetilføjelse. Jeg understreger dette, fordi det har nogen Betydning for Ulykkeforebyggelsen, at i Virkeligheden er ved Ulykkesforsikringsloven Arbejdsgiverens Ansvar for retsstridig Skadetilføjelse formindsket i høj Grad.

I de allerfleste Tilfælde ønsker Arbejderen, der kommer til Skade, ikke andet end sin Ulykkesforsikring og stiller ikke Krav om Erstatning fra Arbejdsgiveren. Men saa er det hændt, at vedkommende Forsikrings selskab har sagt: Arbejdsgiveren er optraadt saa uforsigtigt, at han maa refundere os, hvad vi har givet ud. Men der findes, saa vidt jeg ved, en Højesteretsdom, som har slaaet fast, at Selskaberne kan ikke gøre saadant Krav gældende uden i de Tilfælde, hvor Arbejderen selv gør det, fordi deres Krav maa siges efter den nuværende Lovs § 4 at være afledet af den tilskadekomnes, og

rejser den tilskadekomne ikke Krav, kan Selskabet ikke gøre det.

Jeg takker altsaa for den gode Hensigt med Rettelsen fra „kan“ til „skal“, men jeg nærer mine store Betæneligheder ved den og gaar ud fra, at vi i Udvalget nærmere kan forhandle derom.

Jeg gaar derefter over til næste Punkt: Spørgsmaalet om, hvilke Personer der bør dækkes af en saadan Ulykkesforsikring. Der er jo i den Henseende sket to Udvidelser, idet borgerligt Ombud og Mennesker, der opholder sig paa Anstalt eller Fængsel, er kommet med.

Hvad angaar „borgerligt Ombud“, maa jeg trøste det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen en lille Smule. Det ærede Medlem talte om Rigsdagsmænd, der skulde være forsikrede. Jeg vil gerne sige, at Rigsdagsarbejdet er ikke borgerligt Ombud. Borgerligt Ombud er noget tvunget. Det ærede Medlem har Ret til, hvad Øjeblik han vil, at trække sig tilbage her fra Rigsdagen. Der er ingen, der vil tvinge ham til at blive her. Hvis det ærede Medlem trods den Frihed, han har til at gaa, alligevel mod Forventning skulde blive, og hvis han saa ude i Vandrehallen skulde glide paa det glatte Gulv og brække Benet, saa er det ærede Medlem afskaaret fra at faa Ulykkesforsikring, saa har det ærede Medlem ingen anden Vej at gaa end at rejse Retskrav for retsstridig Skadetilføjelse mod Præsidiet. Jeg er ikke vis paa, at det ærede Medlem ikke vilde vinde Sagen.

Men naar borgerligt Ombud er taget med, er det ganske naturligt. Synspunktet i sin Tid var, at det var Lønarbejdere, der skulde med, altsaa dem, der ikke selv havde Frihed til at bestemme deres Handlinger, men var afhængige af en Arbejdsgiver. Det borgerlige Ombud er ogsaa et bestemt paalagt Arbejde, saa jeg kan slet ikke se, der er Grund til at vige tilbage fra, at en Maskinsynsmand, en Snefoged og lignende skulde være forsikrede. De er ikke Herrer over den Risiko, de udsætter sig for i dette Tilfælde, de er forpligtet til at gaa ind under denne Risiko.

Det ærede Medlems Betænelighed med Hensyn til Folk, der er i Fængsel eller paa Anstalter o. s. v., vilde, saa vidt jeg kan skønne, være faldet helt bort, hvis han nærmere havde undersøgt det Udkast til en Anordning, der staar paa sidste Side i hele Værket. For det første er det nødvendigt, at vi faar disse Mennesker med paa Grund af Borgerlig Straffelov, som indfører den Bestemmelse, at Fangerne skal være sikrede mod Ulykkestilfælde; og for det andet er